

lag af hvilken dette og det andet høje Ting vedtog Tilslutning til Folkenes Forbund. Deri staar der følgende Sætning: „Ud fra de mindre Landes Synspunkt maa det derfor sikkert i Fremtiden som hidtil hævdes, at deres Andel i det internationale Liv og ligeledes deres Medvirken ved Modarbejdelsen af Retsbrud bør kunne finde Sted i saadanne Former, at de ikke udsættes for den umiddelbare Deltagelse i krigerske Forviklinger, der for dem, hvorledes Krigsoperationens Udfald i øvrigt bliver, næsten altid vil medføre ødelæggende Virkninger af langt dybere indgribende Art end for de store Lande, der desuden for sig kræver en afgørende Indflydelse paa Verdenspolitikken, som de mindre Lande for deres Vedkommende giver Afkald paa.“

Under denne Redegørelse for, hvilken moralsk Forpligtelse Danmark i 1920 ved sin Tiltræden til Folkenes Forbund paatog sig, staar atter de udenrigsministerielle Embedsmænds Navne og ogsaa mit Navn og det, som jo vejer tungest for Flertallet i denne Sal i Øjeblikket: den højtærede Statsministers Navn. Jeg tror derfor at kunne sige, at det er næsten ufatteligt, at man fra Ministerbænken som Begrundelse for et Militærforslag kan fremføre en Redegørelse for Danmarks internationale Forpligtelse af saa vitterlig urigtig Karakter fra først til sidst som den, der blev givet af den højtærede Forsvarsminister den Dag, han forelagde de militære Forslag, vi nu drøfter. I Forhold til Spørgsmaalet om Forbundspagtens Forpligtelser behandlede den højtærede Minister meget lidt de Forpligtelser, der kunde følge af Haager-Konventionen af 1907, og det samme gælder Ordførerne for de to Flertalspartier. Den højtærede Minister nævnte af Konventionerne fra 1907 kun den ene, Konvention Nr. 13, der angaar Flaaden. Jeg maa erkende, at jeg under denne Diskussion har faaet det Indtryk, at den højtærede Ministers Øjne ser meget skarpere, hvad der angaar Flaaden, end hvad der angaar Hæren; den Neutralitetskonvention, der angik Landforholdene, var ganske glemt i den højtærede Ministers Fremstilling. Med Hensyn til selve Begrundelsen er det dog af ringe Betydning, da Karakteren af de to Konventioner er ensartet. Jeg forstod imidlertid den højtærede Minister saaledes, at han paa dette Punkt ikke var saa sikker, som mange af hans Meningsfæller, derunder dog ikke den nuværende højtærede Statsminister, var det i 1909, idet den højtærede Minister udtalte, at det var ikke nok at nøjes med en Protest alene, vi maatte have en vis

mobil Styrke, og helst skulde den være saa stor, at der kunde være en vis Risiko ved at krænke vor Neutralitet. Ja, en vis mobil Styrke, der kan foretage Vagthold, det foreslaar ogsaa vi for vort Vedkommende, og det erkender vi, at det er der om ikke en direkte Forpligtelse til, saa i hvert Fald en forstandig og hensigtsmæssig Anvendelse for under vore Forhold overfor mulige Forviklinger mellem fremmede Magter. Men det, man har søgt at læse ud af Overenskomstterne i 1907, en Forsvarspligt, en Forpligtelse til at tilrettelægge vort Militærvæsen med det, man kalder et effektivt Forsvar for Øje, findes ikke i de paagældende Konventioner. Der er Tale om en lang Række Tilfælde, overfor hvilke der er Brug for Politiforanstaltninger, Vagthold, men ikke om krigerske Operationer i den Forstand, at der kan blive Brug for at optage en Kamp mod betydelige Hærstyrker.

Men jeg forlader dette Punkt om Forpligtelserne. Til syvende og sidst gled jøden højtærede Minister bort derfra og gik over til en anden og, saa vidt jeg forstod, i Virkeligheden i hans Bevidsthed stærkere. Begrundelse for Kravet om et saakaldt effektivt Forsvar. Det var den Betragtning, at hvis vi skulde have Udsigt til at faa Hjælp fra andre, maatte vi indrette os med et militært Værn af effektiv Karakter. Jeg for min Del ved ikke, om det kan nytte noget at sætte det som Formaal for dansk Militærpolitik at indrette os paa at faa Hjælp fra andre Stater. Der er Mulighed for, at Folkenes Forbund kan udvikle sig saaledes, at det kan blive en virkelig beskyttende og hjælpende Magt, men jeg har ikke megen Tro paa, at det vil kunne blive Tilfældet overfor Stormagter, før det Tidspunkt indtræder, da selve Retsudviklingen bliver saa stærk, at Folkenes Forbunds Domme bliver afgørende, uden at der staar militær Magt bagved.

Men ganske bortset fra, hvad der i saa Henseende kan blive Tilfældet i den kommende Tid, er vi i hvert Fald langt derfra nu. Hvis man nu vil sikre sig Hjælp fra andre Magter eller blot skabe sig Sandsynlighed for Hjælp fra andre Magter, saa er der en Vej, man kan gaa, og det er at slutte Alliance med de paagældende Magter. Det kan stilles op som Formaal for dansk Militærpolitik og som Grund til at skabe et saastærkt Militærvæsen i Danmark, at Danmark kan faa en vis militær Værdi ved Afslutning af Alliancer med Frankrig, England eller Tyskland, hvem man nu maatte foretrække i den givne Situation. Det vil